

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Συγγραφέας του μπρεστ σέλερ Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΓΙΑΣΕΜΙΩΝ

Η εκδίκηση έσταζε μέλι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η εκδίκηση έσταζε μέλι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Φανή Πανταζή, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Marta Orłowska/Trevillion Images,
Myrtilleshop/123RF, Olga K/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2015, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0959-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Η εκδίκηση
έσταζε μέλι

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ο κουρσάρος της καρδιάς μου, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2010

Το θρόισμα της λεύκας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011

Από αγάπη, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012

Η νύχτα των γιασεμιών, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013

Το άγγιγμα της αμαρτίας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014

Το κυνήγι της αλεπούς, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014

*Αφιερωμένο στη μνήμη της αγαπημένης μου
αδερφής Καίτης Οικονόμου*

Φ.Π.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αρχές του 20ού αιώνα

Ζήτησε την κόρη μας;» ρώτησε κατάπληκτη η Λενιώ και τα μαύρα της μάτια έλαμψαν.

«Ναι, θέλει να την παντρευτεί», είπε με έκδηλη χαρά ο άντρας της ο Δημητρός.

«Να την παντρευτεί;» επανέλαβε εκείνη, προσπαθώντας να το χωνέψει.

«Μεγάλη τύχη, γυναίκα. Πολύ μεγάλη!»

«Έτσι θα γλιτώσουν και τ' άλλα μας τα παιδιά», παρατήρησε η Λενιώ.

Δεν ήταν και λίγα οχτώ στόματα σ' ένα φτωχικό σπίτι. Έξι παιδιά και δύο μεγάλοι. Για την ακρίβεια, η Σοφούλα δεν ήταν πια παιδί, αλλά ολόκληρη κοπέλα της παντρειάς. Γι' αυτό και τη ζήτησε σε γάμο ο Θανάσης ο Δάβαλος, ο πλουσιότερος άνθρωπος της Καλαισιάς. Αυτός που έλυνε κι έδενε. Αυτός που έκανε κουμάντο στα κρυφά και στα φανερά. Αυτός, που τον έτρεμαν ακόμα και οι φίλοι του – πολύ περισσότερο οι εχθροί του.

Λίγοι τόλμησαν να τα βάλουν κατά καιρούς μαζί του, και όλοι καταστράφηκαν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Άλλος κρεμάστηκε, άλλος πήρε των ομματιών του κι έφυγε μακριά, άλλος έγινε ζητιάνος... Από τότε, δεν τολμούσε κανένας να του εναντιωθεί, γιατί ήξερε πολύ καλά ότι θα έτρωγε το κεφάλι του.

Με τόσα πλούτη, βέβαια, ο Δάβαλος θα μπορούσε να διεκδικήσει άνετα την πλουσιότερη κοπέλα της Καλαισιάς, τη Διονυσία. Μόνο που τύχαινε να είναι κάπως κακοφτιαγμένη, και ήταν γνωστό ότι ο Δάβαλος είχε αδυναμία στα όμορφα θηλυκά. Κι αφού ο ίδιος δεν είχε ανάγκη από καμία προίκα, αυτό του επέτρεπε να διαλέξει ανάμεσα στα πιο ωραία κορίτσια, άσχετα αν ήταν από πλούσια ή φτωχή οικογένεια. Και δίχως άλλο, το πιο ωραίο κορίτσι της Καλαισιάς ήταν κατά κοινή παραδοχή η Σοφούλα του Δημητρώ.

Η Σοφούλα, βέβαια, δεν είχε στον ήλιο μοίρα. Στο σπίτι της ψωμολυσσούσαν. Έμεναν σε μια σαραβαλιασμένη παράγκα ο ένας πάνω στον άλλον, και μαζί μ' αυτήν ο πατέρας της είχε να παντρέψει άλλα τρία κορίτσια. Όσο για προίκα, ούτε στο όνειρό της η Σοφούλα...

Ο Δάβαλος, όμως, μπορούσε να αγοράσει τη μισή πόλη – η άλλη μισή ήταν ήδη δική του. Μπορούσε να παραβλέψει τη φτώχεια και να πάρει το κορίτσι που ορεγόταν. Αφού το αποφάσισε, πήγε και βρήκε τον Δημητρό και του ζήτησε τη Σοφούλα χωρίς περιστροφές.

Ο Δημητρός καταχάρηκε, όπως ήταν φυσικό. Δεν είναι μικρό πράγμα να λιμοκτονείς εσύ και όλη σου η οικογένεια και ξαφνικά να σου χτυπάει την πόρτα η πιο ανέλπιστα τύχη. Ο Δάβαλος θα έσωζε από τη μιζέρια και την ανέχεια όχι μόνο τη Σοφούλα, αλλά και όλη την οικογένεια.

Έδωσαν, λοιπόν, τα χέρια και ο Δημητρός, τρελός από τη χαρά του, φώναξε τη γυναίκα του τη Λενιώ να της πει τα μαντάτα.

Την ίδια ώρα, η ανύποπτη Σοφούλα, που κόντευε τα δεκαεφτά, γυρνούσε από το αρχοντικό του Δάβαλου, όπου δούλευε πλύστρα. Τα φουσκωμένα δάχτυλά της την πονούσαν από τα καυτά νερά, το τρίψιμο και την αλισίβα.

Κουβαλούσε το νερό με τον κουβά από το πηγάδι, γέμιζε το

καζάνι, άναβε μερικά μεγάλα κούτσουρα και το ζέσταινε. Μετά έριχνε μέσα τη στάχτη και μερικά δαφνόφυλλα για να φτιάξει την αλισίβα. Στο μεταξύ, στοίβαζε στο μπουγαδοκόφινο τα ρούχα κι από πάνω τα σκέπαζε προσεκτικά με το σταχτόπανο, φροντίζοντας να δημιουργήσει ένα βαθούλωμα στη μέση.

Όταν ετοιμαζόταν η αλισίβα και κατακαθόταν η στάχτη, έριχνε σιγά σιγά πάνω στο μπουγαδοκόφινο το νερό, μέχρι να διαποτιστούν καλά όλα τα ρούχα. Ύστερα στερέωνε σε δύο τρίποδα τη σκάφη και τον ξύλινο τρίφτη, τα έπλενε με πράσινο σαπούνι, τα ξέβγαζε, τα λουλάκιαζε στο τελευταίο ξέβγαλμα και τα άπλωνε. Να γιατί, εκτός από τα χέρια, την πονούσαν η πλάτη και η μέση της.

Την άλλη μέρα θα πήγαινε στο ίδιο σπίτι για το σιδέρωμα. Ούτε αυτή η δουλειά της άρεσε. Εκ πρώτης όψεως φαινόταν πιο ξεκούραστη. Ήταν όμως πολύ δύσκολη, καθώς χρειαζόταν μεγάλη προσοχή μην τυχόν και πεταχτεί μέσα από το βαποράκι* κανένα καρβουνάκι, έστω και τόσο δα, και λερώσει το πλυμένο ρούχο. Θεέ μου, πώς έτρεμε την κατσαδά εκείνης της Δέσπως, της γυναίκας του επιστάτη, που δεν άκουγε καμιά δικαιολογία. Λες και η Σοφούλα έλεγε επίτηδες στα καρβουνάκια να πετάγονται και να φέρνουν την καταστροφή. Άσε που πολλές φορές αργούσαν πολύ να ανάψουν τα αναθεματισμένα και της πιανόταν το χέρι καθώς κουνούσε πέρα δώθε το ασήκωτο, σιδερένιο βαποράκι για να πάρουν αέρα και να πυρώσουν.

Και το κολλάρισμα; Πού το πας το κολλάρισμα, ειδικά στα πουκάμισα του κυρίου. Άλλο μαρτύριο κι αυτό. Τι να κάνει όμως η Σοφούλα; Έπρεπε να ξενοπλένει για να φέρνει κι αυτή μερικές δεκάρες στο σπίτι και να τρώνε λίγο ψωμί. Ζωή να 'χουν, ήταν οχτώ στόματα. Ποιος να πρωτοφάει;

---

* Σίδερο παλαιού τύπου που λειτουργούσε με κάρβουνα. Το πάνω μέρος με το χερούλι άνοιγε προς τα πίσω και στο εσωτερικό τοποθετούνταν αναμμένα κάρβουνα.

Σε κάποιο σημείο του δρόμου η Σοφούλα έκανε συνήθως μια μικρή παράκαμψη και έμπαινε σ' ένα στενό σοκάκι. Εκεί ήταν το καρβουνιάρικο, κι εκεί δούλευε ο γιος του Μπάμπη, του καρβουνιάρη. Τον έλεγαν Ανέστη κι ήταν το ομορφότερο παλικάρι του κόσμου – έτσι τουλάχιστον πίστευε η Σοφούλα.

Στην πόρτα του μαγαζιού κοντοστεκόταν, κοιτούσε προσεκτικά δεξιά κι αριστερά, και μετά έμπαινε μέσα. Ο Ανέστης, που κανονικά τέτοια ώρα θα μπορούσε να είχε κλείσει το μαγαζί και να βρίσκεται σπίτι του, καθυστερούσε επίτηδες, μόνο και μόνο για να ανταμώνει, έστω και για λίγο, με την αγαπημένη του.

Η Σοφούλα ήταν πάντα βιαστική κι αλαφιασμένη, είτε από το περπάτημα είτε από το καρδιοχτύπι – μπορεί κι από τα δύο. Οι ερωτευμένοι νέοι έλεγαν στα βιαστικά μια καλησπέρα, αντάλλασσαν μερικά παθιασμένα γλυκόλογα και φλογερά βλέμματα, έδιναν και κανένα πεταχτό φιλί και μετά χωρίζαν για να πάει ο καθένας στο σπίτι του.

Δεν τους άρεσε καθόλου που βλέπονταν στα κλεφτά, και μάλιστα τόσο λίγο. Σ' αυτή τη συνάντηση ο Ανέστης είπε στη Σοφούλα ότι δεν άντεχε πια, και ανυπομονούσε να πάει να τη ζητήσει επιτέλους από τον πατέρα της. Το είχε συζητήσει άλλωστε με τον Μπάμπη, που δεν είχε καμία αντίρρηση. Έτσι, αυτό το βράδυ κανόνισαν να μιλήσει και η Σοφούλα στον δικό της πατέρα για να τον ενημερώσει ότι ο Ανέστης θα τη ζητούσε σε γάμο.

Η κοπέλα σαν βγήκε από το καρβουνιάρικο άγγιξε απαλά με τα δάχτυλά της το μάγουλο στο σημείο που την είχε φιλήσει ο καλός της. *Πόσο ευτυχισμένη ήταν, Θεέ μου!* Ήξερε ότι θα τα έφερναν δύσκολα βόλτα, αλλά μήπως και τώρα ζούσε πλουσιόπαροχα; Τουλάχιστον θα είχε στο πλάι της το παλικάρι που αγαπούσε και θα στήριζαν ο ένας τον άλλον. Από τότε που γνωρίστηκαν κάπως καλύτερα στο πανηγύρι, η Σοφούλα δεν τον έβγαζε στιγμή από το μυαλό της. Όπως αποδείχτηκε όμως και στην πράξη, ήταν κι ο Ανέστης πραγματικά ερωτευμένος, και την είχε διαλέξει για γυναίκα του.

Άρχιζε να καλοκαιριάζει και μέχρι να φτάσει στο σπίτι της είχε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα. Καθώς πλησίαζε, της φάνηκε ότι είδε να βγαίνει από την αυλή τους ένας ψηλός, σωματώδης άντρας. Είχε σουρουπώσει όμως και δεν ήταν σίγουρη ποιος ήταν. Εκείνης, πάντως, της φάνηκε ότι έμοιαζε με τον περίφημο Δάβαλο, τον «άρχοντα» της Καλαισιάς όπως τον έλεγαν, άλλοτε ειρωνικά και άλλοτε στα σοβαρά. Αλλά τι δουλειά είχε αυτός ο άνθρωπος στο σπίτι της την ώρα που εκείνη γύριζε από το δικό του; Μάλλον θα ήταν κανένας που του έμοιαζε, κατέληξε.

Όταν λίγο αργότερα πέρασε το κατώφλι, η μάνα της είχε ανάψει κιόλας τη λάμπα πετρελαίου ενώ τα αδέρφια της είχαν καθίσει γύρω από το τραπέζι και την περίμεναν για να φάνε.

«Καλώς την όμορφη θυγατέρα μου!» είπε χαμογελώντας ο πατέρας της.

«Άργησες και πεινάμε!» παραπονέθηκε ο ένας της αδερφός.

Ο πατέρας τους τον αγριοκοίταξε και το παιδάκι λούφαξε.

«Κουράστηκες, καμάρι μου;» ρώτησε τη Σοφούλα με το ίδιο γλυκό χαμόγελο.

Υπήρχε κάτι στην ατμόσφαιρα, ή μήπως ήταν η ιδέα της; Κάνοντας τη σκέψη αυτή σωριάστηκε στην καρέκλα εξουθενωμένη. Το μόνο που ήθελε ήταν να βάλει στο στόμα της μια μπουκιά φαΐ, μετά να πέσει για ύπνο και να ονειρευτεί ότι παντρευόταν τον Ανέστη.

Στο μεταξύ, πλησίασε η μάνα της και ακούμπησε στη μέση του τραπέζιού μια μαυρισμένη χύτρα με σούπα.

«Τι κάνεις, Σοφούλα μου;» τη ρώτησε. Και το δικό της πρόσωπο ήταν χαμογελαστό, πρόσεξε η κοπέλα καθώς η μάνα της έβαζε στα πιάτα το φαγητό, προσέχοντας να το μοιράσει ακριβοδίκαια.

«Σου έχω νέα!» είπε ο πατέρας της μόλις άρχισαν να τρώνε.

Καλά το είχε καταλάβει η Σοφούλα πως κάτι έτρεχε. Ίσως είχε σχέση με τον επισκέπτη που είδε να φεύγει. Λες να είχε προτείνει στον πατέρα της καμιά δουλειά της προκοπής;

«Ήρθε κανείς;»

«Πώς το κατάλαβες;» ρώτησε ο Δημητρός.

«Θα τον είδε να βγαίνει», μάντεψε η Λενιώ.

«Ποιος ήταν λοιπόν;»

«Ούτε που το βάζει ο νους σου, θυγατέρα!» απάντησε ο πατέρας της.

«Ήταν η καλή σου τύχη, παιδί μου», συμπλήρωσε η μάνα της.

«Ήταν ο Δάβαλος!» φώναξε με ενθουσιασμό μία από τις μικρότερες αδερφές της.

«Σιωπή εσύ!» την αποπήρε ο Δημητρός.

Ώστε δεν είχε κάνει λάθος...

«Ο Δάβαλος; Και τι ήθελε;»

«Εσένα!» πετάχτηκε ένας από τους αδερφούς της.

«Σκασμός, μωρέ! Θα φας καμιά ανάποδη. Εγώ μιλάω!» τον πρόγκηξε ο Δημητρός.

Η Σοφούλα χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβει τι είχε ακούσει. Αλλά και πάλι αμφέβαλλε.

«Εμένα;» ρώτησε.

«Ναι, κόρη μου. Εσένα! Ήρθε και σε ζήτησε! Σε θέλει για γυναικά του!» είπε ο πατέρας της θριαμβευτικά.

Την έπιασε μια παραζάλη και το κουτάλι έπεσε από το χέρι της μέσα στο πιάτο με τον χυλό.

«Βασίλισσα θα γίνεις!» άκουσε τη μάνα της να λέει, σαν σε όνειρο.

«Κι εσύ τι του είπες, πατέρα;» ρώτησε ξεψυχισμένα ύστερα από λίγο.

«Τι να του πω, κορίτσι μου; Του είπα με την ευχή μου!»

Η Σοφούλα έμεινε σιωπηλή, ενώ όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω της, σαν να περίμεναν να κάνει κάτι.

Σάστισε από τη χαρά της, σκέφτηκε η Λενιώ.

«Θα μας πάρεις και καινούργια παπούτσια;» ρώτησε ένα από τα αδέρφια της.

«Και καινούργια ρούχα;»

«Εγώ θέλω και μια κούκλα».

«Κι εγώ!»

«Εγώ θέλω παλτό για τον χειμώνα. Αυτό που έχω τώρα είναι τρύπιο».

«Ησυχάστε, μωρέ! Το ζαλίσσατε το κορίτσι!» προσπάθησε να βάλει μία τάξη ο πατέρας τους.

Κάποια στιγμή έγινε ησυχία.

«Εμένα με ρώτησες, πατέρα;» είπε ύστερα από λίγο ξέπνοα η Σοφούλα.

«Χα!» έκανε εκείνος. «Τι να σε ρωτήσω, θυγατέρα μου; Αν θες να γίνεις η πρώτη αρχόντισσα της Καλαισιάς; Αν θες να ζεις μέσα στα πλούτη; Αν θες να ντύνεσαι στα μεταξωτά; Αν θες να έχεις δίπλα σου έναν άντρακλα σαν τον Δάβαλο που τον λιγουρεύονται όλες οι ανύπαντρες;»

Η Σοφούλα κατάλαβε ότι τα πράγματα ήταν δύσκολα.

«Κι αν δε θέλω;» τόλμησε να ρωτήσει.

«Γιατί να μη θέλεις, κόρη μου; Τρελή είσαι;» είπε η Λενιώ. «Εγώ ούτε στον ύπνο μου δεν είχα δει τέτοιο γαμπρό στο σπίτι μας».

«Μα... δεν τον αγαπάω».

«Και τι μ' αυτό; Θα τον αγαπήσεις με τον καιρό. Είναι κιμπάρης κι ωραίος. Θα σ' έχει στα πούπουλα», απάντησε ο Δημητρός.

«Έλα, λοιπόν! Τι το σκέφτεσαι;» είπε ο δεκαπεντάχρονος αδερφός της. Φορούσε ένα πουκάμισο που τα μανίκια του είχαν ξεφτίσει και στερέωνε τις ξεκολλημένες σόλες των παπουτσιών του με σπάγγους που έδενε στα πόδια.

Η Σοφούλα ξεροκατάπτε.

«Γλίτωσέ μας, αδερφή!»

«Μην ανησυχείς, γιε μου. Η αδερφή σου θα κάνει το σωστό», του είπε ο Δημητρός. «Άλλωστε, δώσαμε τα χέρια με τον Δάβαλο», πρόσθεσε.

«Δηλαδή... τα κανονίσατε, πατέρα;»

Η φωνή της τώρα μόλις που ακουγόταν.

«Τι περίμενες, Σοφούλα μου; Να του πω ότι θα το σκεφτούμε; Θα μας περνούσε για ηλίθιους», ήταν η απάντησή του. «Μία φορά χτυπά την πόρτα σου η τύχη. Αν δεν της ανοίξεις... πάει, έφυγε, και μετά τρέχα να την ξαναβρείς».

Η κοπέλα σηκώθηκε από τη θέση της. Τώρα δεν αισθανόταν απλώς πως ήταν κουρασμένη, αλλά ότι κουβαλούσε στους ώμους της όλα τα βάρη του κόσμου. Πήγε σχεδόν παραπατώντας στο διπλανό δωμάτιο με τα πολλά κρεβάτια και έπεσε στο δικό της μπρούμυτα.

«Σοφούλα!» άκουσε να τη φωνάζει η μάνα της.

Αλλά δεν είχε το κουράγιο ούτε να της πει πως ήταν κουρασμένη κι ήθελε να κοιμηθεί.

«Άφησέ την να ησυχάσει. Μέχρι αύριο θα το έχει χωνέψει και θα είναι μια χαρά», είπε ο πατέρας της.

«Δεν μπορεί, θα μας λυπηθεί», είπε ο δεκαπεντάχρονος αδερφός.

Η Σοφούλα, εκεί που πετούσε στον ουρανό, ξαφνικά ένωθε λες και άρχισε να πέφτει σε μια μαύρη, τρομακτική άβυσσο που την κατάπινε με ιλιγγιώδη ταχύτητα· και όταν κάποια στιγμή θα σταματούσε να πέφτει, δε θα είχε μείνει τίποτε απ' αυτήν.

Το βάρος στο στήθος της και ο κόμπος στον λαιμό την εμπόδιζαν ακόμα και να κλάψει. Τι θα έκανε τώρα; Πώς θα γλίτωνε από τον ασφυκτικό κλοιό; Πώς θα έσμιγε με τον άντρα που αγαπούσε;

Ξαφνικά, αναθάρρεψε. Πώς δεν το είχε σκεφτεί τόση ώρα; Θα κλεβόταν! Αφού δεν μπορούσε να παντρευτεί τον Ανέστη με την ευχή των γονιών της, θα τον παντρευόταν χωρίς. Στο τέλος, θα αναγκάζονταν να συμβιβαστούν.

Το επόμενο πρωί κιόλας θα περνούσε από το καρβουνιάρικο και θα μιλούσε με τον Ανέστη. Ήλπιζε ότι θα τον έβρισκε εκεί. Αν όχι, ήξερε πού θα τον αναζητούσε. Στο πίσω μέρος του μαγαζιού είχαν μια αποθήκη και τώρα την επισκεύαζαν. Εκεί πήγαινε και μαστόρευε ο Ανέστης όποτε δε δούλευε στο μαγαζί τους.

Η σκέψη αυτή της έφερε μεγάλη ανακούφιση. Όλο το βάρος που την έπνιγε εξαφανίστηκε μεμιάς και σε λίγα λεπτά η κοπέλα βυθιζόταν σε βαθύ ύπνο.

Την επομένη, η Σοφούλα ήταν στο πόδι από τα χαράματα.

«Δε φαντάζομαι να ετοιμάζεσαι να πας στη δουλειά», είπε η μάνα της.

«Πού αλλού να πάω, μάνα; Σήμερα έχω σιδέρωμα», της θύμισε με σιγανή φωνή.

Η γυναίκα χαμογέλασε.

«Είναι δυνατόν να πάει για σιδέρωμα η αρραβωνιαστικιά του Δάβαλου;»

Η Σοφούλα τινάχτηκε.

«Σιγά ντε! Πότε προλάβατε και μ' αρραβωνιάσατε;» είπε μόλις συνήλθε.

«Τι λέγαμε χθες το βράδυ, παιδάκι μου; Τα ξέχασες; Ο Δάβαλος σε θέλει για γυναίκα του. Λες να σ' αφήνει να πλένεις και να σιδερώνεις;»

«Δεν τον παντρεύτηκα ακόμα».

«Τι σημασία έχει; Τα κανονίσαμε. Τώρα θα το ξέρει όλη η Καλαισιά».

Η κοπέλα ένωσε να μυρμηγκιάζει όλο της το κεφάλι. Τα πράγματα ήταν πολύ πιο σκούρα απ' ό,τι είχε καταλάβει. Έπρεπε να αντιδράσει όσο ήταν καιρός.

«Καλά... Πρέπει όμως να πεταχτώ μέχρι το σπίτι που θα πήγαινα αύριο για να πω ότι δεν πρόκειται να ξαναδουλέψω. Δεν είναι σωστό να αφήσω αυτή την καλή κυρία να με περιμένει. Μου έχει φερθεί πολύ καλά ως τα τώρα».

Η μάνα της το σκέφτηκε για λίγο.

«Εντάξει, κορίτσι μου. Να πας να της το πεις».

Η Σοφούλα βγήκε από το σπίτι και πήγε γραμμή στο καρβουνιάρικο. Καθώς περνούσε δήθεν αδιάφορα από το μαγαζί,

είδε με την άκρη του ματιού ότι δεν ήταν εκεί ο Ανέστης, αλλά ο πατέρας του. Στη συνέχεια, η Σοφούλα έτρεξε στο πίσω μέρος του μαγαζιού, μόνο που δεν βρήκε τον αγαπημένο της ούτε εκεί. Στο τέλος, αναγκάστηκε να κάνει μια βόλτα γύρω από το τετράγωνο και να ξαναπεράσει από το μαγαζί, επιστρέφοντας δήθεν από κάποια δουλειά. Θα έλεγε μια καλημέρα στον κυρ Μπάμπη, τον πατέρα του Ανέστη, με την ελπίδα ότι έτσι θα μάθαινε κάτι.

«Καλή σου μέρα, Σοφούλα!» της αποκρίθηκε εκείνος με εγκαρδιότητα.

«Τι κάνεις, κυρ Μπάμπη;»

«Εγώ καλά είμαι, κόρη μου. Ο γιος μου ξύπνησε σήμερα με θέρμες».

Η καρδιά της σφίχτηκε. Σήμερα βρήκε να αρρωστήσει κι αυτός;

«Αλήθεια;»

«Η μάνα του τον έτριψε με σπύρτο και τον κουκούλωσε με τέσσερις κουβέρτες. Εκείνος όμως τρέμει».

«Περαστικά του...» κατάφερε να ψελλίσει.

Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα και έφυγε βιαστικά.

Από κει και πέρα, τα γεγονότα εξελίχθηκαν πολύ γρήγορα. Μέσα σε λίγες μέρες, όλη η πόλη γνώριζε ότι η Σοφούλα θα παντρευόταν τον Δάβαλο. Ο κόσμος την αντιμετώπιζε κιόλας διαφορετικά, σχεδόν με ευλάβεια. Μόνο που δεν παραμέριζαν για να περάσει! Εκείνη ένιωθε πιο δυστυχισμένη και πιο αμήχανη από ποτέ. Ανασοκοκκίνιζε και απομακρυνόταν βιαστικά με το κεφάλι σκυμμένο, σαν να ντρεπόταν.

Στο μεταξύ, ο Ανέστης δεν έλεγε να εμφανιστεί ούτε στο μαγαζί ούτε στην αποθήκη, σημάδι ότι ήταν ακόμη άρρωστος.

«Πατέρα... Μήπως βιάστηκες να με δώσεις; Εγώ δε θέλω να παντρευτώ τον Δάβαλο», τόλμησε και είπε μια μέρα.

«Μπα; Και ποιον θέλεις να παντρευτείς; Κανέναν αδέκαρο σαν κι εμάς;»

«Μα... δεν τον αγαπάω».

«Θα τον αγαπήσεις, είναι μια χαρά άνθρωπος».

Ό,τι και να ήταν, εκείνη τον μισούσε κιόλας με όλη τη δύναμη της ψυχής της.

«Εγώ...»

Ο πατέρας της την αγριοκοίταξε.

«Μη μου πεις τώρα ότι έχεις βάλει στο μάτι κανέναν άλλον, γιατί σε σκότωσα!»

«Όχι, πατέρα...» μουρμούρισε.

Πόσο παγιδευμένη ένιωθε, Θεέ μου!

«Ωραία λοιπόν. Το ξεκαθαρίσαμε. Και δε θέλω να ξανακούσω “μα” και “μου”. Θα πάρεις τον Δάβαλο. Τελεία και παύλα».

Η Σοφούλα έσκυψε το κεφάλι της.

«Ετοιμάσου να πας με τη μάνα σου να ψωνίσετε. Μεθαύριο θα πάμε στο σπίτι του γαμπρού. Θα μας κάνει το τραπέζι».

Στο σπίτι του γαμπρού;

Φαντάστηκε τον εαυτό της και την οικογένειά της να καταφθάνουν εκεί φορώντας τα γνωστά κουρέλια, και χαμογέλασε χαιρέκακα.

Αλλά, όπως της έδωσε να καταλάβει η μάνα της, ο Δάβαλος είχε ήδη διαθέσει στην οικογένεια ένα σεβαστό χρηματικό ποσό για να φτιάξει η Σοφούλα τα προικιά της. Στην πραγματικότητα, τα λεφτά αυτά έφταναν όχι μόνο για προικιά και ρούχα όλης της οικογένειας, αλλά και για να χτίσουν ολόκληρο μέγαρο.

Πρέπει να μιλήσω στον Ανέστη το συντομότερο δυνατό, σκέφτηκε απελπισμένη. Όσο νωρίτερα κλεφτούμε, τόσο μικρότερος ντόρος θα γίνει.

Αν και το να κλεφτεί η αρραβωνιαστικιά του «άρχοντα» ήταν μια τόσο μεγάλη προσβολή, που το ζευγάρι δε θα ξανατολούσε να εμφανιστεί στην Καλαισιά. Με τη φήμη που είχε ο Δάβαλος, δεν αποκλείεται να έβαζε κανέναν μπράβο του να μαχαιρώσει τον Ανέστη.

Στο μεταξύ, η μάνα της την πίεζε κάθε μέρα να πάνε μαζί για τα διάφορα ψώνια, αλλά η Σοφούλα έλεγε συνέχεια ότι ντρεπόταν, και στο τέλος η γυναίκα πήγαινε μόνη της. Επιστρέφοντας, ήταν φορτωμένη με τόσα πακέτα, που δεν είχαν πια πού να τα ακουμπήσουν.

Στο διάστημα που η μάνα της σήκωνε τα μαγαζιά, η Σοφούλα πεταγόταν μέχρι το καρβουνιάρικο μήπως κι ανταμώσει επιτέλους τον Ανέστη. Αλλά εκείνος ήταν άφαντος. Προφανώς δεν είχε γίνει ακόμα καλά. Τώρα, η Σοφούλα είχε αρχίσει να ανησυχεί και για την υγεία του. Μήπως είχε πάθει τίποτα σοβαρό;

Η ημέρα που πήγαν οικογενειακώς στο αρχοντικό του Δάβαλου ήταν για τη Σοφούλα ο απόλυτος εφιάλτης. Όλοι ήταν χαρούμενοι, εκτός απ' αυτήν. Και όλοι πίστευαν ότι η σιωπή και το σκυμμένο της κεφάλι οφείλονταν στην ντοπαλοσύνη της. Επόμενο ήταν για ένα άβγαλτο κορίτσι που βρισκόταν από τη μια στιγμή στην άλλη αρραβωνιασμένο, και μάλιστα με κοτζάμ «άρχοντα»!

Για τη Σοφούλα, όμως, ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ο Δάβαλος αλλά ο διάβολος! Τον μισούσε τόσο πολύ, που δεν έβλεπε αυτά που έβλεπαν όλοι οι άλλοι.

Το επιβλητικό παράστημα και η θηριώδης ιδιοσυγκρασία του της προκαλούσαν δέος. Το ίδιο και το αγριωπό του πρόσωπο με τα κατάμαυρα, σπινθηροβόλα μάτια και η στεντόρεια φωνή. Μπορεί να ήταν νέος, πάμπλουτος και πολύ αρρενωπός, όπως έλεγαν οι γονείς της, αλλά στα δικά της μάτια ήταν ο σατανάς αυτοπροσώπως.

Το γεύμα κράτησε πολύ – έτσι τουλάχιστον της φάνηκε. Ο Δάβαλος ήταν πολύ περιποιητικός και την παρότρυνε συνεχώς να φάει. Η Σοφούλα δεν είχε καθόλου όρεξη και σκάλιζε το φαγητό της, τσιμπολογώντας πού και πού καμιά μπουκίτσα για τα

μάτια. Κατά τα άλλα, στο τραπέζι επικρατούσε μια πολύ κεφάτη ατμόσφαιρα. Όλοι τρωγόπιναν, φλυαρούσαν και γελούσαν, απολαμβάνοντας με την ψυχή τους τη σύναξη. Το μυαλό της Σοφούλας, όμως, ταξίδευε μακριά. Ούτε άκουγε τι έλεγαν, ούτε καταλάβαινε τι έτρωγε. Μόνο από κάποιες αποσπασματικές φράσεις που τρύπωναν προς στιγμήν στο μυαλό της μάντευε ότι κουβέντιαζαν για τις ετοιμασίες του γάμου και για το πόσο πολύ καμάρωνε για τον αρραβώνα ο Δάβαλος.

Όταν ο πατέρας της αποφάσισε επιτέλους ότι ήταν ώρα να φύγουν, η Σοφούλα πετάχτηκε τόσο απότομα όρθια, που παραλίγο να ρίξει την καρέκλα της κάτω. Η μάνα της την αγριοκοίταξε κι εκείνη έσκυψε το κεφάλι.

Ο Δάβαλος τους συνόδεψε μέχρι την αυλόπορτα του αρχοντικού κι εκεί τους άφησε. Στον δρόμο για το σπίτι, οι γονείς και τα αδέρφια της σχολίαζαν ασταμάτητα το πλούσιο σπίτι όπου σε λίγο θα γινόταν οικοδέσποινα η Σοφούλα τους.

Από τον αρραβώνα και μετά, τα αδέρφια της πετούσαν στα ουράνια. Τόσα ρούχα και παιχνίδια δεν είχαν δει ούτε στα πιο τρελά τους όνειρα. Ακόμα και τα φαγητά που μαγείρευε τώρα η μάνα τους ήταν εντελώς διαφορετικά απ' αυτά που έτρωγαν πριν. Το κρέας δεν έλειπε πια από το τραπέζι τους ούτε μία Κυριακή.

Στο μεταξύ, η Σοφούλα έβρισκε διάφορες δικαιολογίες και έβγαινε από το σπίτι κάθε μέρα, ώστε να πετάγεται μέχρι το καρβουνιάρικο. Κάποτε, έδωσε ο Θεός και είδε τον Ανέστη.

Μπήκε αμέσως στο μαγαζί και τον πλησίασε. Ήταν πολύ αδυνατισμένος και χλωμός.

«Ανέστη μου! Είσαι καλά;»

«Ναι, Σοφούλα μου. Εσύ;»

Άρχισε να του εξηγεί την κατάσταση, εκείνος όμως τη σταμάτησε πριν προχωρήσει.

«Τα ξέρω, Σοφούλα. Τα ξέρω όλα», της είπε.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι και μάλιστα γρήγορα», παρατήρησε, σίγουρη ότι ο αγαπημένος της θα είχε σκεφτεί την ίδια λύση.

«Σαν τι να κάνουμε δηλαδή, έτσι που ήρθαν τα πράγματα;» της είπε εκείνος λυπημένος.

Η Σοφούλα τον κοίταξε μερικά δευτερόλεπτα με απορία.

«Μία είναι η λύση, Ανέστη», του απάντησε.

Ένα πικρό χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του.

«Λύση; Υπάρχει λύση, Σοφούλα;»

Η φωνή του ήταν κάπως ειρωνική.

«Και βέβαια υπάρχει!» είπε με ένταση εκείνη.

«Και ποια είναι αυτή, παρακαλώ;»

«Να κλεφτούμε».

Ο Ανέστης γούρλωσε τρομαγμένος τα μάτια του.

«Είσαι με τα καλά σου, κοπέλα μου;»

«Γιατί το λες αυτό, Ανέστη μου;»

«Γιατί είναι σκέτη τρέλα. Δεν το καταλαβαίνεις και μόνη σου;»

Ένιωσε τα φτερά της να κόβονται.

«Όχι, δεν το καταλαβαίνω», είπε σε χαμηλότερο τόνο. «Γιατί είναι τρέλα να κλεφτούμε και να γίνουμε αντρόγυνο;»

«Μα είναι δυνατόν να τα βάλουμε με κοτζάμ Δάβαλο;»

«Τον φοβάσαι δηλαδή;»

Ο Ανέστης αναστέναξε.

«Ας πούμε ότι κλεβόμαστε. Φαντάζεσαι σε τι θέση θα βρεθούν οι γονείς μας; Νομίζεις ότι ο Δάβαλος θα καταπιεί έτσι μια τέτοια προσβολή; Δε θα τους αφήσει σε χλωρό κλαρί. Θα τους πατήσει κάτω σαν μυρμήγκια».

«Δε σε αναγνωρίζω...» είπε σιγανά η Σοφούλα.

«Σύνελθε, κορίτσι μου! Ξέρεις ότι έχει καταστρέψει πολλούς ανθρώπους για πολύ πιο ασήμαντες αφορμές. Θέλεις να σου τους θυμίσω;»

Δε χρειαζόταν. Τους ήξερε όλη η Καλαισιά. Αλλά η Σοφούλα εξακολουθούσε να πιστεύει ότι η ιδέα της ήταν η μόνη λύση.

«Δε σκέφτεσαι ούτε τα έρημα τ' αδέρφια μας; Εσύ έχεις πέ-

ντε κι εγώ τρία. Πώς θα πάρουμε τόσους ανθρώπους στον λαιμό μας; Αυτό το υπολόγισες;»

Έσκυψε το κεφάλι και έκλεισε για λίγο τα μάτια της. Όταν τα ξανάνοιξε και τον κοίταξε, ήταν βουρκωμένα.

«Νόμιζα ότι η αγάπη μας ήταν πιο δυνατή από όλ' αυτά», ψιθύρισε λυπημένη.

«Δεν είναι ότι δε σ' αγαπάω. Κι εμένα σπαράζει η καρδιά μου που πρέπει να σ' αποχωριστώ. Μισώ αυτό το κτήνος όσο δε φαντάζεσαι. Αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα».

«Ανέστη...»

«Σκέψου τους δικούς μας, Σοφούλα μου. Δεν είμαστε μόνοι μας σ' αυτό τον κόσμο».

Ξαφνικά, το πρόσωπό της πήρε αλλόκοτη έκφραση.

«Έχεις δίκιο, λοιπόν! Θα θυσιαστούμε εμείς, αλλά θα σωθούν οι υπόλοιποι. Για την ακρίβεια, θα θυσιαστώ εγώ. Τα αδέρφια μου έχουν ξετρελαθεί κιόλας από τη χαρά τους», είπε με φωνή που έσταζε πίκρα.

«Μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ».

«Ναι, θα θυσιαστώ εγώ. Κι εσύ θα 'ρθει η ώρα που θα με ξεχάσεις. Θα ξαναγαπήσεις και θα παντρευτείς από έρωτα, ενώ εγώ θα ζω μ' αυτό το κτήνος».

«Σοφούλα μου, εγώ δεν υπάρχει περίπτωση να σε ξεχάσω ποτέ! Σ' τ' ορκίζομαι...»

«Τόσο λίγο μ' αγαπούσες λοιπόν; Τόσο λίγο;»

Ο Ανέστης ετοιμάστηκε να της πει κάτι, εκείνη όμως έκανε απότομα μεταβολή και βγήκε από το μαγαζί παραπατώντας σαν υπνωτισμένη.

Το χτύπημα ήταν βαρύ και αναπάντεχο. Η άρνηση του αγαπημένου της ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε να ακούσει. Φαίνεται όμως ότι η καρδιά της είχε κάνει λάθος και υπολόγιζε την αγάπη του διαφορετικά. Τη ζύγιαζε και την έβρισκε ίση με τη δική της. Και τώρα, η Σοφούλα διαπίστωνε ότι είχε πέσει πολύ έξω. Η ελπίδα για τη σωτήρια λύση αποδείχτηκε

αυταπάτη. Από πού θα κρατιόταν τώρα που είχε χάσει το έδαφος κάτω από τα πόδια της;

Ευτυχώς, στην επιστροφή δε συνάντησε κανέναν γνωστό. Δε θα άντεχε τις χαιρετούρες και τα συχαρίκια για τους αρραβώνες της. Το μόνο που ήθελε ήταν να βρει μια γωνιά να κρυφτεί από τον κόσμο και να κλάψει. Τα βήματά της την οδήγησαν στη μικρή εκκλησία της γειτονιάς της. Μπήκε μέσα, κάθισε σε μια καρέκλα και έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες της.

Γιατί, Θεέ μου; Γιατί;

Οι δυνατοί λυγμοί της αντηχούσαν σ' όλο τον μισοσκότεινο χώρο που φωτιζόταν από τα καντήλια, μερικά αναμμένα κεριά και το λιγοστό φως της μέρας που έμπαινε από τα μικροσκοπικά παράθυρα. Όταν ύστερα από ώρα σηκώθηκε να φύγει και κοίταξε τις εικόνες, της φάνηκε ότι τα πρόσωπα των αγίων και των αγγέλων που την παρακολουθούσαν σιωπηλά είχαν μια θλιμμένη έκφραση.

Η Μαρουσώ, ένα πλάσμα χαρισματικό κι ευλογημένο που σκορπούσε απλόχερα την αγάπη, χτυπήθηκε από μοίρα τραγική. Άντεξε την ορφάνια. Άντεξε και τον βιασμό. Όταν όμως ήρθε η στιγμή της πιο αδυσώπητης δοκιμασίας, η ζωή της πέρασε στα σκοτεινά μονοπάτια του μίσους και της εκδίκησης για την ευτυχία που της έκλεψαν.

Και τότε, από άγγελος της αγάπης γίνεται τιμωρός και δε διστάζει να πουλήσει την ψυχή της στον διάβολο προκειμένου να εκδικηθεί εκείνους που της άρπαξαν ό,τι πολυτιμότερο είχε στη ζωή, και στέγνωσαν την καρδιά της. Η μέλισσα, που μέχρι τώρα έδινε μόνο μέλι, ετοιμάζει το φονικό κεντρί της.

Όταν θα συναντηθεί με την Αννέζα, το γλυκό κορίτσι που ερωτεύτηκε τον Κωσταντή κι έκανε μαζί του όνειρα, το περωμένο θα τους παίξει παιχνίδια δύσκολα κι απρόβλεπτα.

*Τι είναι αυτό που συνδέει τελικά τις δύο γυναίκες;
Θα γίνουν φίλες ή εχθρές; Πώς θα αντιδράσουν
όταν φτάσει η γλυκιά στιγμή της εκδίκησης;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0959-7

9 786180 109597

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16247

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ